

- 3) W odniesieniu do sytuacji przewidzianej w art. 9 ust. 1 lit. c), czy wspomniany przepis należy interpretować w ten sposób, że w odniesieniu do sytuacji, w której wcześniejszy znak towarowy współistniał ze spornym oznaczeniem przez określoną liczbę lat w dwóch państwach członkowskich Unii bez sprzeciwu właściciela wcześniejszego znaku towarowego, wspomniane tolerowanie przez właściciela używania późniejszego oznaczenia w tych dwóch państwach w szczególności można ekstrapolować na pozostałe terytorium Unii dla celów ustalenia, czy osoba trzecia opiera używanie późniejszego oznaczenia na uzasadnionym powodzie ze względu na jednolite traktowanie wynikające ze wspólnotowego znaku towarowego?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, Dz.U. L 78, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social n° 3 de Barcelona (Hiszpania) w dniu 17 lutego 2016 r. – José María Pérez Retamero/TNT Express Worldwide S.L., Transportes Saripod S.L. y Fondo de Garantía Salarial (Fogasa)

(Sprawa C-97/16)

(2016/C 156/38)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Social n° 3 de Barcelona

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: José María Pérez Retamero

Strona pozwana: TNT Express Worldwide S.L., Transportes Saripod S.L. i Fondo de Garantía Salarial (Fogasa)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy definicję „pracownika wykonującego czynności związane z przewozem” zawartą w art. 3 lit. d) dyrektywy 2002/15/WE ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ona krajowemu przepisowi prawnemu takiemu, jak art. 1.3. g) statutu pracowników, wedle którego za „pracowników wykonujących czynności związane z przewozem” nie mogą zostać uznane „osoby świadczące usługi przewozu w ramach posiadanych przez nich pozwoleń administracyjnych wykonywane [...] pojazdami [...] stanowiącymi ich własność lub pozostającymi w ich bezpośrednim władztwie [...]”?
- 2) Czy art. 3 lit. e) akapit drugi dyrektywy („do celów niniejszej dyrektywy kierowcy, którzy nie spełniają tych kryteriów, podlegają tym samym obowiązkom i korzystają z tych samych przywilejów, które niniejsza dyrektywa przewiduje dla pracowników wykonujących czynności związane z przewozem”) należy interpretować w ten sposób, że wówczas, gdy nie zostanie spełnione żadne lub tylko jedno z kryteriów ustanowionych dla uznania danej osoby za „kierowcę pracującego na własny rachunek”, to należy uznać, że jest ona „pracownikiem wykonującym czynności związane z przewozem”?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2002/15/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 2002 r. w sprawie organizacji czasu pracy osób wykonujących czynności w trasie w zakresie transportu drogowego, Dz.U. L 80, s. 35.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Amsterdam (Niderlandy) w dniu 24 lutego 2016 r. – Openbaar Ministerie/Paweł Dworzecki

(Sprawa C-108/16)

(2016/C 156/39)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Amsterdam

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Openbaar Ministerie

Strona pozwana: Paweł Dworzecki

Pytania prejudycjalne

1) Czy pojęcia

— „w odpowiednim terminie [...] została wezwana osobiście i tym samym została poinformowana o wyznaczonym terminie i miejscu rozprawy, w wyniku której wydano to orzeczenie”

i

— „w odpowiednim terminie [...] inną drogą rzeczywiście otrzymała urzędową informację o wyznaczonym terminie i miejscu rozprawy w sposób jednoznacznie pozwalający stwierdzić, że wiedziała o wyznaczonej rozprawie”,

użyte w art. 4a ust. 1 lit. a) decyzji ramowej 2002/584/WSiSW ⁽¹⁾, są pojęciami autonomicznymi prawa Unii?

2) Jeżeli tak:

a) jak należy interpretować te pojęcia ogółem i

b) czy sprawa taka jak niniejsza, charakteryzująca się tym, że:

— zgodnie z ENA wezwanie doręczono na adres poszukiwanego dorosłemu domownikowi, który podjął się oddać wezwanie do rąk poszukiwanego,

— przy czym ENA nie pozwala na ustalenie, czy i kiedy domownik faktycznie oddał wezwanie poszukiwanemu,

— natomiast oświadczenia złożone na posiedzeniu przez poszukiwanego nie pozwalają ustalić, czy wiedział on w odpowiednim czasie o terminie i miejscu wyznaczonej rozprawy,

objęta jest jednym z dwóch pojęć autonomicznych, o których mowa w pytaniu pierwszym?

⁽¹⁾ Decyzja ramowa Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. L 190, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litwa) w dniu 25 lutego 2016 r. – Indėlių ir investicijų draudimas

(Sprawa C-109/16)

(2016/C 156/40)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: VĮ Indėlių ir investicijų draudi

Druga strona postępowania: Alvydas Raiš